Een woord ten geleide voor 1967

* * * Nu het jaar 1966, één van de mijlpalen in de vernieuwing van onze parate landstrijdkrachten, achter de rug is en een nieuw jaar voor de boeg ligt, lijkt het goed de balans van het ogenblik op te maken en een blik te slaan op de weg die voor ons ligt.

Die balans laat enige onbevredigende, maar ook veel bevredigende posten zien. Onder de eerste rekenen wij de nog altijd onvoldoende toestand van het bestel van het beroepspersoneel en het doorlopende gebrek aan oefengelegenheid te velde.

Aan beide problemen wordt door alle daarbij betrokken instanties, van hoog tot laag, gedaan wat men redelijkerwijs mag verwachten, echter zonder dat zij tot heden tot een oplossing zijn gebracht. Het wil ons voorkomen, dat het beter ware dat men zich langzamerhand gaat realiseren, dat een volledige oplossing bij onze Nederlandse maatschappelijke verhoudingen en omstandigheden niet mogelijk is. Dat men zich daaraan gaat gewennen (zonder de uiterste krachtsinspanning te laten varen).

Over oefengelegenheid schreven wij reeds in het decembernummer; het is niet nodig daarop terug te komen.

Met betrekking tot de tekorten aan beroepspersoneel, volstaan wij met de verwijzen naar de verschillende maatregelen, die juist de laatste jaren zijn genomen: de modernisering van het onderwijs aan onze opleidingsinstituten; de instelling van het project van de Technisch-Specialisten, die weliswaar dienstplichtigen zullen moeten vervangen, maar die het beroepspersoneel in hoge mate tot steun zullen zijn omdat minder dienstplichtigen zullen behoeven te worden opgeleid en hun kennis en ervaring snel boven die van dezen zullen uitkomen.

Tot de bevredigende posten behoort in de eerste plaats de snel tot realisatie komende modernisering op elk gebied. Een modernisering, die vooral zijn invloed doet gelden op de graad van doeltreffendheid van het optreden te velde onder de huidige gevechtsomstandigheden.

In Hohne en Sennelager zijn in het afgelopen jaar weer oefeningen in brigadeverband gehouden en op enkele uitzonderingen na — wat men altijd en overal, zelfs in de beste legers zal aantreffen — hebben de deelnemende troepen en staven getoond aan de eisen van het ogenblik te kunnen voldoen, van het laagste tot het hoogste deelnemende niveau.

Over de gehele lijn was merkbaar, dat men nu lang genoeg over zijn gemechaniseerd materieel en zijn nieuwe bewapening en uitrusting beschikt om te velde ermee te kunnen optreden onder omstandigheden, die de werkelijkheid zoveel mogelijk benaderen. Scherpe kantjes zijn er uiteraard nog enige, maar ze zijn niet gevaarlijk en kunnen gemakkelijk worden bijgevijld. Doorgaans gaat het daarbij niet zo zeer om de gevechtsexercitie, dan wel om de toepassing van de tactiek en daarbij in het bijzonder om de juiste overgang van het optreden in het voertuig naar het lopend gevecht en omgekeerd. Ook in dit opzicht is evenwel aan de andere kant veel goeds te zien gegeven.

Zeer bevredigend was, dat het aantal voertuigen dat bij de gezamenlijke manoeuvres van de parate troepen uitviel, minimaal is te noemen. Dit doet — gecombineerd met de oefenresultaten — vermoeden, dat de balans tussen onderhoud en oefenen thans over vrijwel de gehele lijn juist wordt getroffen. Verder doet het vertrouwen stellen in de kunde van hen, die met dit onderhoud zijn belast.

Uiteraard zal men in de toekomst ook nog wel eens met terugslag te maken krijgen. De mechanisatie is nog niet voltooid en er moeten nog nieuwe wapens en uitrusting komen, die dan voor de betrokken eenheden altijd kinderziekten met zich zullen brengen. De grote slag is echter geslagen en de ervaringen van het afgelopen jaar leren, dat tegenslagen snel kunnen worden opgevangen met de organisatie, zoals die thans is gevormd en met de kunde, die het betrokken personeel is bijgebracht.

Er blijven desiderata, maar bij onze Nederlandse instelling van „het beste is nog niet goed genoeg", doen wij er goed aan ook eraan te denken dat het beste de *vijand* van het goede kan zijn, namelijk als het niet te bereiken is en men toch voortgaat met ernaar te streven en het te verlangen.

Niet mag worden vergeten, dat oorlogstijd vaak improvisatie en ontbering vraagt en dat men dus ook dát in vredestijd moet beoefenen en leren. De spreuk: „Een soldaat heeft recht op ontberingen" is niet bij toeval uitgevonden!

Het jaar 1966 ligt achter ons; het heeft ons veel goeds gebracht. Laten wij, vol vertrouwen en met een krachtige wil om verder te werken aan de opbouw van onze parate landstrijdkrachten, 1967 tegemoet treden.

Het zal dan waarachtig wel weer gaan!